

Misterul cursei de șoareci

De 58 de ani de când se joacă neîncetat pe scena londoneză, cea mai longevivă piesă a tuturor timpurilor încă reușește să întrețină suspansul unei întrebări: „Cine este ucigașul?”. De Diana-Florina Cosmin

Benjamin Franklin afirma în secolul al XVIII-lea că trei oameni pot ține un secret cu o singură condiție: doi dintre ei trebuie să fie morți. Două secole mai târziu, Agatha Christie dovedește, post-mortem, că zece milioane de spectatori din 40 de țări pot păstra un secret care li se tot dezvăluie - în 20 de limbi diferite! - șase zile din șapte, de mai bine de jumătate de secol. Misterul ucigașului din „Cursa de șoareci” („The Mousetrap”) a supraviețuit testului timpului, iar deznodământul piesei încă mai suscită exclamații de uimire din partea spectatorilor care privesc cu suflul la gură jocul actorilor de la St. Martin's

Theatre din Londra. Din 1952, când piesa a fost pusă în scenă în West End-ul londonez, peste 382 de actori au intrat în pielea celor nouă personaje și, conform statisticilor St. Martin's Theatre, s-au spălat și călcat echivalentul a... 186 de kilometri de cămăși și costume.

Cât despre înghețată, tradiționalul desert servit în pauzele spectacolelor de teatru montate la Londra - aceasta a fost consumată în cantități industriale: 415 tone! Nu doar piesa și-a adju-decat recordul de „cel mai longeviv spectacol al tuturor timpurilor”, ci și protagoniștii. David Raven a obținut un loc în „Cartea Recordurilor” pentru cele 4.575 de

reprezentări în rolul Maiorului Metcalf, iar Nancy Seabrooke și-a petrecut 15 ani din viață ca... dublură. Deși decorurile au fost schimbate și modernizate în anul 2000, un scaun și ceasul de perete s-au păstrat ca mărturii ale celor aproape 24.000 de spectacole din cei 58 de ani.

Copleșită de atâtea recorduri, am pășit în St. Martin's Theatre cu aceeași curiozitate cu care pusesem cu ani în urmă piciorul pe Tower Bridge sau în Westminster Abbey. „Cursa de șoareci” nu este doar o piesă, este o instituție londoneză, cu spectacole care se joacă șase zile din șapte, cu casa închisă, în condițiile în care cel mai ieftin bilet costă 30 de lire sterline, iar cel mai scump 50

de lire. Ca orice mister, „The Mousetrap“ începe cu o crimă petrecută în miez de iarnă. În timp ce la radio se derulează știrea că o bătrână din Londra a fost ucisă de un individ îmbrăcat într-o haină gri și încălțat în pantofi negri, în hotelul Monkswell Manor proprietarul Giles Ralston tocmai își face agitat intrarea, lăsându-și haina... gri pe spătarul scaunului și curățându-și de zăpadă pantofii negri de lac.

În câteva minute își fac apariția patru oaspeți străni: tânărul Christopher Wren, care recunoaște că fuge de cineva sau de ceva; bătrâna și ursuza doamnă Boyle, fost judecător; Maiorul Metcalf, retras din armată; Miss Casewell, o femeie cu aer trist care vorbește tot timpul despre copilăria sa nefericită, și domnul Paravicini, un individ cu accent străin, care pare machiat pentru a părea mai bătrân decât este. Ultimul venit este sergentul Trotter, care ajunge pe schiuri până la hotelul înzăpezit, pentru a-i informa pe oaspeți că ucigașul doamnei se află în hotel.

LOVITURĂ DE TEATRU. Publicată inițial cu titlul „Trei șoareci orbi“ – aluzie la un sinistru cântecel de copii, reluat și în piesă - povestea i-a fost inspirată lui Christie de un fapt real petrecut în 1945. Trei copii orfani – doi băieți și o fată – au fost plasați în grija unui cuplu de fermieri britanici care, în locul iubirii părintești, i-a bătut și i-a înfometat până când cel mai mic dintre băieți a murit. Acțiunea piesei are loc după după 20 de ani de la această tragedie.

Bătrâna doamnă ucisă în piesa Agathe Christie este soția fermierului, iar nevasta proprietarului Monkswell Manor este fosta profesoară a băiețelului mort, care i-a ignorat strigătul de ajutor; doamna Boyle este judecătoarea care i-a plasat pe cei trei frați în grija fermierilor și Miss Casewell este sora băiețelului ucis. Crima perfectă nu există, dar piesa lui Christie este un mister aproape perfect. În două ore și un sfert, identitatea ucigașului se schimbă în mintea spectatorilor de cel puțin zece ori, iar finalul este, la propriu, o lovitură de teatru! Una care vine și cu o rugămintă enunțată explicit de actori: „Vă rugăm să nu dezvăluți cine a comis crima, pentru ca și viitorii spectatori să se poată bucura de misterul Agathe Christie“. Spectacolul (și misterul) trebuie să continue! **F**

MODĂ

Monsieur „Haute Couture“

Le-a făcut doamnelor darul feminității, îmbrăcându-le în... smoking bărbătesc. Acum, Franța îl omagiază pe Yves Saint-Laurent, transformând Petit Palais într-un podium de modă. De Diana-Florina Cosmin

Este pentru prima oară când Muzeul de Arte Frumoase din Paris găzduiește expoziția unui designer de modă

Printre picturile renaștentiste și obiectele orientale din Petit Palais - Muzeul de Arte Frumoase din Paris - situat la o aruncătură de băț de Champs Élysées, și-a făcut loc un alt tip de artă. Din 11 martie până pe 29 august, pentru prima oară în istoria sa de 110 zece ani, micul palat construit pentru Expoziția Mondială din 1900 găzduiește expoziția unui designer de modă. Umerașe încărcate de mătăsuri cu motive africane, smokinguri din satin negru și alte 300 de obiecte de modă se află expuse în sălile somptuoase ale palatului, alături de fotografii, schițe și bucăți video din cei 40 de ani de activitate ai lui Yves Saint-Laurent. O parte din obiectele creatorului francez decedat în 2008 par să-și aibă locul dintotdeauna în Petit Palais.

Cele mai faimoase: rochia din jersey de lână cu imprimeu inspirat de tabloul „Compoziție în galben, albastru și roșu” al lui Piet Mondrian, jachetele din mătase pictată inspirate de floarea soarelui și respectiv de irișii din opera lui Vincent Van Gogh sau rochia cu broderie în forma porumbeilor lui Henri Matisse, purtată la o prezentare de modă chiar de actuala Primă Doamnă a Franței (pe atunci manechin), Carla Bruni.

O OPERĂ PURTABILĂ. Pierre Bergé, fostul asociat al designerului și cel care a organizat expoziția prin intermediul fundației Pierre Bergé - Yves Saint-Laurent, afirma despre cel care i-a fost pentru o perioadă și partener de viață: „Moda este neinteresantă când singurul ei scop este să îmbrace femei bogate. Ținta lui Yves a fost să treacă dincolo de asta”.

Debutând ca designer pentru casa Dior, Saint-Laurent a revoluționat moda în 1966, când a învățat femeile să-și exprime feminitatea împrumutând obiectul vestimentar emblematic masculin: smokingul. Printre umerășele cu haine care au scris istoria modei, expoziția mai ascunde și o cameră cu schițele și culorile caracteristice lui Saint-Laurent, împreună cu biroul la care acesta își desena modelele. În fața celor care-l numesc artist pe YSL, Bergé plusează: „Arta lui Yves este cu atât mai prețioasă cu cât el a fost constrâns în creația sa de formele trupului feminin. A trebuit să creeze o operă purtabilă”.

WEEKEND

Minunea de pe Lago Maggiore

Dintre cele șapte minuni ale lumii antice, cea care mi-a aprins dintotdeauna imaginația, fără ca vreun desen sau vreo poză să-mi fi trecut măcar prin fața ochilor, se numește „grădinile suspendate ale Semiramidei”. Purtând în minte încă de la prima lecție de istorie din școală imaginea unei grădini luxuriante, care se revărsa în soarele dogoritor al verilor babiloniene, Isola Bella mi-a provocat o stranie senzație de „deja vu”. Nu știu cum arătau grădinile suspendate ale Semiramidei, dar ceva îmi spune că ar fi putut concura fără probleme cu grădinile - tot suspendate! - ale Isabellei D'Adda, femeia care l-a inspirat pe contele Carlo al III-lea de Borromeo să construiască, în 1632, un castel pe o stâncă glaciară din Lago Maggiore.

Cu o suprafață de nici un kilometru pătrat, Isola Bella, una dintre cele patru insule ale Arhipelagului Borromeo, împreună cu Isola Madre, Isola dei Pescatori și Isolino di San Giovanni, este ocupată aproape în întregime de un palat în stil baroc, cu influențe manieriste, ale cărui camere înalte și spațioase sunt decorate cu tapițerii flamande și colecții de artă. Se spune că numele ar fi fost inspirat nu doar de frumusețea peisajului, ci și de numele soției lui Borromeo, „Isabella”. Insula-muzeu se află la o aruncătură de băț de localitatea italiană Stresa, iar pentru un turist care se află pentru prima oară pe Lago

Maggiore, grădinile Isabellei trebuie să fie doar un episod al unei croaziere de câteva ore. Dacă în partea italiană a lacului - care reprezintă aproximativ 80% din suprafața totală de 212 kilometri pătrați - poți admira, ca și pe lacul Como, casele de vacanță ale bogaților Italiei, apropierea de granița cu Elveția te face martor la o geografie cel

puțin inedită. O imagine care-mi va rămâne mereu vie în minte este cea a doi vecini din casele de pe malul lacului vorbind cu patos peste gardul de fier care le separa, formal, proprietățile. Fotografia ar fi putut primi fără probleme titlul de „înfrățirea între popoare”, având în vedere că unul se afla în Elveția, iar celălalt, de peste gard, în Italia.

Vila Borromeo este atracția principală din Isola Bella

— Diana-Florina Cosmin